

Zda jde o »úřad povolany k výkonu veřejné správy«, po případě o »korporaci zákonně uznanou«, nelze ještě dovozovati z účelu a z povahy úkolu organisace, o niž jde, na příklad, že byla vyvolána v život státem, nebo že účast na organizaci je nucená (srov. Slovník veřejného práva, díl II., strana 371; Klang: Komentář, díl I., strana 275). O řečené povaze subjektu, jehož čest byla ohrožena, nerozhoduje jen jeho materiální působnost (obsah činnosti), nýbrž i jeho formální postavení (způsob organisace) v právním řádu (rozh. čís. 4273 vid. sb.).

V souzeném případě jde o »Československou obilní společnost«, která je podle vládního nařízení čís. 137/1934 Sb. z. a n. a podle stanov, vyhlášených jako příloha k tomuto nařízení akciovou společností (srov. §§ 3, 6, 9 cit. nař. a §§ 1, 4, odst. 2 stanov). Je proto řečená společnost podle svého formálního postavení společností obchodního práva, která nepožívá ochrany cti podle zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Pokud by v útoku proti ní bylo lze spatřovati i ublížení na cti osob spravujících uvedenou společnost, jsou jen tyto fyzické osoby oprávněny k soukromé žalobě (rozh. čís. 5328 Sb. n. s.).

Byla proto zmateční stížnost zamítnuta jako neodůvodněná.

Dr. Poláček.

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Proti výměru, jímž předepsal politický úřad I. stolice dávku za úřední úkony na základě pevně stanovených sazeb, jest přípustný opravný prostředek podle § 7 zák. č. 53/1925 Sb.

Politický úřad I. stolice, vyměřuje dávku za úřední výkony částkou 2800 Kč, poučil stranu ve výměru, že se nelze z tohoto rozhodnutí odvolati, ježto jde o dávku stanovenou pevnou sazbou.

Podle § 9 zák. č. 65/1933 Sb. platí pro řízení o dávkách za úřední úkony ve věcech správních, jež konají úřady uvedené v § 1, odst. 1. vl. nař. č. 8/1928 Sb., ustanovení zákona o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. a ustanovení na jeho základě vydaná. Platí tedy i ustanovení čl. 8, odst. 1. cit. org. zák., jenž stanoví, že, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí okresního úřadu k úřadu zemskému. Instanční omezení, normované v odst. 3. tohoto zákona ustanovení, v daném případě v úvahu nepřichází, neboť šlo o dávky přesahující obnos 200 Kč. Jest tedy zkoumati, zda proti předpisu dávky za úřední úkony je tehdy, když dávka vyměřuje se podle pevné sazby, jako tomu bylo v daném případě, opravný prostředek vyloučen. Nejvyšší správní soud neshledal, že by tomu tak bylo.

Zákon o dávkách za úřední úkony ve věcech správních čís. 53/1925 Sb. ustanovuje v § 7, že o stížnostech proti rozhodnutí

týkajícímu se uvedených dávek rozhoduje s konečnou platností instance nadřízená úřadu, který dávku vyměřil. Rovněž vlád. nař. čís. 191/1932 Sb., vydané k provádění svrchu cit. zákona, stanoví v čl. X., že stížnosti proti vyměření dávky lze podati u úřadu, který vydal výměr nebo rozhodnutí o dávce, a že, vyměří-li dávku ústřední úřad, možno podati proti dávce rozklad u vyměřovacího úřadu.

Z ustanovení těch plyne, že opravný prostředek proti výměru úřadu I. stolice dávku za úřední úkony předpisujícím není vyloučen, a že tedy výměr ten podléhá přezkoumání v další cestě instanční. Opak nelze dovoditi z předpisu § 5 zák. čís. 53/1925 Sb., podle něhož dávky stanovené pevnou sazbou se zpravidla písemně nevyměřují, úřad však je povinen vydati písemný výměr, žádá-li za to strana, neboť z uvedeného předpisu plyne pouze tolik, že jest dáno do vůle strany, zda chce si vymoci písemný výměr, který arci pak podléhá dalšímu opravnému prostředku. Naprosto však nelze z předpisu toho dovozovati, že by strana neměla obrany proti písemnému výměru, jímž vyměřuje se dávka na základě nějaké pevné sazby. Poučil-li proto politický úřad I. stolice v naříkaném rozhodnutí stěžovatele, že proti výměru, jímž dávku na základě pevně stanovených sazeb předepsal, není dalšího odvolání, je toto jeho poučení právně mylné a tudíž vadné, neboť ve skutečnosti byl proti výměru tomu přípustný další opravný prostředek po rozumu § 7 svrchu cit. zákona čís. 53/1925 Sb.

(Nález z 5. listopadu 1937, č. 1989/35-5.)

Není vadou řízení, bylo-li, kromě případu, že ve věci samé bylo třeba konati nová šetření, vydáno rozhodnutí podle § 89, odst. 1. spr. ř., vl. n. č. 8/28 Sb., kterým se obnova povoluje nebo nařizuje, současně s novým rozhodnutím ve věci samé.

Podle ustanovení § 88, odst. 3. spr. ř. lze rozhodnutí, jímž se povoluje nebo nařizuje obnova řízení, bráti v odpor až v odvolání proti rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno v obnoveném řízení. Jestliže tedy úřad s vydáním rozhodnutí ve věci nemusí čekati na uplynutí odvolací lhůty, resp. na instanční přezkoumání obnovovacího rozhodnutí, pak byla by překážkou sloučení obou rozhodnutí v rozhodnutí jedině ta okolnost, kdyby podle povahy konkrétního případu bylo třeba ve věci samé konati nějaká nová šetření. Pokud potřeba takového nového šetření není úřadem shledána, není zásadní překážky, aby současně s rozhodnutím, kterým byla povolena obnova, bylo vydáno také nové rozhodnutí ve věci samé.

(Nález ze dne 18. listopadu 1937, č. 4439/35-5.)

Zahlázení odsouzení podle zák. č. 111/1928 Sb. se nedotýká odsouzením vyvolané ztráty výhod, jež spočívají na zvláštním ustanovovacím správním aktu.

Podle § 5 zák. č. 111/1928 Sb. pokládá se odsouzený, je-li odsouzení zahlázeno, nadále za osobu soudně bezúhonnou (pokud